

Албахари неразметљиво, али не без скепсе и упитаности, полази од себе и личних искустава са намером да у вреви гласова препозна сопствени глас, биће и рукопис. Сумња у литературу почетак је Албахаријеве литерарности.

У овом смислу, његове проповетке сабране у збрику *Ойис смрџи* истражују причу, коментаришу њене поступке, начине настајања и деловања, природу литерарне стварности, њену релативност и релевантност наспрам онога што у људском постајању одиста јесте, или уопште може бити реално и засновано. Радикалност Давида Албахарија садржана је, изгледа ми, у томе, што не пристаје да литературу схвати као привид стварности. Литература не би могла бити стварност, нешто што одиста утиче на наш начин постојања у свету када би могла само неколико ствари које не може. Стварност је, изгледа, неминовно литерарна, а литература стварна све до једне тачке у којој се све разилази па и свакодневица и машта – неминовност и игра, реч и ствар. РАЗилази или спаја. Процес лаганог ишчезавања тела, душа, речи под заједничким насловом *Ойис смрџи*, доводи у питање утемељеност и делотворност. На овим границама моћ и законитост, поредак и блискост као да се распадају. Обични људи додирнути светлом и ваздухом затамњене стране, удвајају се, и сваком часом све су даље од стварности у којој су провели, проћердали или издурали свој век.

Стави ли се крај приче у њен почетак тврдо ткање свакодневице се мења; у њу продире нешто од друге стварности, од игре и фантазије. Кад овакви дани и часови наиђу, људи виде оно што до тада нису видели, и лагано се преображавају у митоманска и митска бића, у јунаке из прича у којима је све могуће или ништа није могуће, па је све, или ништа није стварно.

(Мухарем Первић)